

същото време да е военна опора за противодействие на евентуални бунни и въстания. В новоосновения град нашествениците заселват предимно татари, откъдето и старото название на града е Татар-Пазарджик. В града обаче са настанени и немалко цигани, значителна част от които ислямизирани. Градските власти обаче не ги допускат в чертите на града, а ги насочват към неговите покрайнини. Така се формира големият цигански квартал на североизток от църквата св. Петка, който при основаването му е бил извън строго градските черти на Пазарджик.

Подобно нещо е налице и в София, както преди, така и след Освобождението. На 1 януари 1881 г. се провежда първото преброяване на софийското население. Оказало се, че тогава София е имала всичко около 21 хиляди души: българи - 14 000, евреи - 4274, цигани (мохамедани) - 1258, цигани християни - 788 и турци - 535. Циганите заемат следните квартали, намиращи се тогава извън или в допир с градоустройствените черти на София:

а) **Чауш-махала**, с около 60 къщи, намираща се между църквата св. София и бившата Държавна печатница (в близост до сегашния паметник "Васил Левски");

б) **Шах-махала**, също с около 60 къщи, намираща се на територията на днешния площад "Славейков" и излизащите от него улици;

в) **Чукур-махала**, с около 50 сламени къщички, намираща се на мястото, където сега е разположен площад "Възраждане";

г) **Махала "Хаджи Манов мост"**, състояща се от около 40 къщи и намираща се в района на сегашния "Лъвов мост".

Бързото нарастване на София след Освобождението е послужило като мотив за ликвидиране на заварените цигански квартали. През 1882 г. софийската община взема решение всички цигани да се съберат на едно място, в един общ квартал. За такъв е определен терен на Север от "Лъвов мост" (между сегашната улица "Козлодуй" и жп линия София - Пловдив). Тогава този терен бил извън чертите на София.

Построяването на жп линия "Белово - София" и нараналите нужди на столичната жп гара мотивирали ново решение на софийската община - циганите да се преселят в нов,